

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně: **A. D.**, narozená ....., státní příslušnost ....., pobytem v ČR, Havířská 646/48, Oslavany, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem společnosti HLADÍK & TAUBER, advokátní kancelář, v.o.s., se sídlem v Brně, náměstí 28. října 9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2016, č. j. OAM-289/ZA-ZA14-ZA14-2015,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

III. Odměna tlumočníci Mgr. Marině Melkonjan ve výši 600 Kč bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 1. 2016, č. j. OAM-289/ZA-ZA14-ZA14-2015 bylo o žádosti žalobkyně rozhodnuto tak, že žádost o mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

Dle názoru žalobkyně žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a rovněž napadené rozhodnutí zatížil vadou nesprávného právního posouzení, čímž se žalobkyně cítí být přímo zkrácena na svých právech. Žalobkyně považuje uvedené rozhodnutí za nezákonné, a proto ve lhůtě podává žalobu. Základní obavou žalobkyně, uplatněnou v rámci řízení, je reálná obava o svůj život, a to z důvodu pronásledování bývalým přítelem a dále výrazné zhoršení zdravotního stavu žalobkyně při pobytu v Arménii.

Žalovaný v řízení nepostupoval tak, aby byla primárně chráněna práva žalobkyně, ale provedl pouze základní dokazování, na základě kterého konstatoval závěr, že žádost je zjevně nedůvodná a na základě tohoto jí zamítl. Žalobkyně je toho názoru, že v jejím případě jsou dány podmínky pro udělení azylu dle § 14a odst. 2 písm. b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, když žalobkyni hrozí při návratu do své vlastipřímé ohrožení zdraví a života. Tuto svoji svízelnou životní situaci se snažila žalobkyně správnímu orgánu popsat a vysvětlit, ale správní orgán věc uzavřel, aniž by se skutečně zabýval nebezpečím, které žalobkyni po návratu do vlasti hrozí a namísto toho ve svém výše uvedeném rozhodnutí vyjmenoval veškeré ostatní důvody, proč mezinárodní ochranu žalobkyni neudělit, i když tyto jsou v daném případě zcela irelevantní. Žalobkyně žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodu hrozby nebezpečí vážné újmy, kterou se v tomto případě rozumí „mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu“.

Žalobkyně se snažila žalovanému v průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany okolnost naléhavosti své situace podrobně popsat a vysvětlit, jak se v této své životní situaci ocitla. Z dalšího návratu zpět do vlasti má důvodnou obavu, neboť bývalým přítelem je opakovaně kontaktována jak sama žalobkyně, tak i její rodina a opakovaně jí je vyhrožováno. Žalobkyně kontaktovala policii přibližně jedenkrát týdně, neboť jí bývalý přítel obtěžoval telefonáty a SMS zprávami, vyhrožoval jí a často obcházel kolem jejího domu. Policie sice bývalého přítele žalobkyně předvolala a domlouvala mu, avšak žalobkyni sdělila, že má přijít, až jí fyzicky napadne. Správní orgán tedy správně konstatoval, že policie na žádost žalobkyně reagovala, avšak neprosto neadekvátním a neefektivním způsobem. Tedy primární příčinou žadatelky o poskytnutí mezinárodní ochrany je, jak se v průběhu řízení správnímu orgánu snažila vysvětlit, obava o její holý život, tedy obava ze smrti, které by s největší pravděpodobností předcházelo nelidské zacházení a mučení žadatelky.

Správní orgán ve svém odůvodnění předmětného rozhodnutí argumentuje tím, že každá žádost mezinárodní ochranu musí být posuzována striktně individuálně a žadatelka neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že jí hrozí vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Žalobkyně má obavu o svůj život z důvodu chování bývalého přítele a nemožnosti policie situaci řešit. Dle platného trestního zákoníku Arménie není nebezpečné pronásledování trestným činem, policie tedy nemůže proti bývalému příteli žalobkyně zakročit dříve, než skutečně dojde k fyzickému napadení žalobkyně.

Žalobkyně je přesvědčena, že její žádost splňuje podmínky udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neboť jí v případě návratu do vlasti skutečně hrozí vážná újma, jak je definována v uvedeném ustanovení zákona o azylu. Obava žalobkyně tedy pramení jak z chování bývalého přítele, tak i z nemožnosti policie proti němu zakročit, resp. z nemožnosti poskytnout žalobkyni ochranu. Tímto se však žalovaný ve

svém rozhodnutí vůbec nezabýval, výpovědi žalobkyně nepřiznal žádnou hodnotu a dospěl tak k závěru, že důvody žalobkyně neodpovídají důvodům, pro které může být mezinárodní ochrana udělena. Pokud žalovaný takto postupoval a nezabýval se detailně důvody žádosti, bylo logické, že po žalobkyni ani nepožadoval doplnění skutkových tvrzení tak, aby mohl rozhodnout dle zásad správního řízení - § 3 zákona č. 500/2004 Sb.

Žalobkyně od počátku řízení a v jeho průběhu, zejména v rámci pohovoru uváděla, že dalším důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je její zdravotní stav a možnost její léčby v zemi původu. Žalobkyně je toho názoru, že v jejím případě jsou dány podmínky pro udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu.

Z doložené lékařské zprávy je zřejmé, že žalobkyně trpí familiární středomořskou horečkou, která žalobkyni způsobuje časté bolestivé záchvaty. Lékaři v Arménii však nebyli schopni zmírnit příznaky nemoci a zbavit žalobkyni bolestivých záchvatů, proto byl žalobkyni tamními lékaři pouze doporučen pobyt v jiných klimatických podmínkách. Žalobkyně v Arménii nikdy neměla problémy s dostupností lékařské péče, ale užívaný lék, tj. lék kolchicin francouzské výroby, si vždy musela hradit z vlastních prostředků. Žalobkyně dále uvedla, že během záchvatů nemohla chodit do zaměstnání, a tedy nemohla ani získávat finanční prostředky, které potřebuje mimo jiné na úhradu nezbytných léků. Touto skutečností se však správní orgán se ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval. Stejný lék jako při pobytu v Arménii užívá žalobkyně i při svém pobytu v České republice, avšak zde dosud žádný bolestivý záchvat neměla. Tedy v České republice by žalobkyně nemusela nechodit do zaměstnání z důvodu projevů nemoci, čímž by se pro ni zlepšily finanční podmínky získávání nezbytného léku. Správní orgán v rozhodnutí uvedl, že žalobkyně měla možnost požádat o povolení k pobytu a doba čekání na posouzení nemoci není vzhledem k situaci nepřiměřená, neboť projevy nemoci si žalobkyně prochází již od dětství. Uvedený důvod spíše naznačuje tendenční a neobjektivní hodnocení aktuálního zdravotního stavu žalobkyně, finanční dostupnosti léku v zemi původu a v České republice se pak žalovaný vůbec nezabýval. Správní orgán proto ani v případě hodnocení zdravotního stavu žalobkyně z důvodu udělení humanitárního azylu nepostupoval v souladu s ust. § 3 správní řád.

Žalobkyně proto navrhovala, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým uvedené rozhodnutí žalovaného ze 7. 1. 2016 zruší a věc vrátí uvedenému správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Pokud jde o napadené rozhodnutí žalovaného ze 7. 1. 2016, bylo toto vydáno pod č. j. OAM-289/ZA-ZA14-ZA14-2015, kdy žalovaný rozhodl o žádosti žalobkyně tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný pak uvedl, že 26. 3. 2015 si žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, v níž uvedla, že je státní příslušnicí Arménské republiky, arménské národnosti a vyznává víru apoštolské církve. V Arménii žila v Č. členkou žádné politické strany či organizace a nikdy proti ní nebylo, ani v současnosti není, vedeno trestní stíhání. Je svobodná a bezdětná, rodiče žijí v Č., dvě mladší sestry v J. V ČR má strýce, který bydlí v Plzni a je občanem ČR. Vlast naposledy opustila dne 11. 3. 2015, letěla do ČR. Trpí tzv. Jerevanskou nemocí, arménské podnebí je nepříznivé k jejímu

zdravotnímu stavu. Mívá záchvaty a musí ležet doma. Dále uvedla, že měla také problémy s osobou, která ji pronásleduje. Řešila to i s policií. Tato osoba jí a členům její rodiny vyhrožuje. Dále uvedla, že v ČR byla už na přelomu roku 2014 a 2015 na návštěvě příbuzných, v říjnu 2014 navštívila opakovaně gruzínské Tbilisi kvůli vyřízení víza do ČR. ČR je její cílovou zemí, chce se naučit česky a pracovat zde. Nyní se tak rozhodla učinit, protože ve vlasti jí hrozí nebezpečí a nemůže tam zůstat kvůli svému zdravotnímu stavu. V případě návratu do vlasti se obává osoby, která ji pronásledovala, bojí se také zhoršení zdravotního stavu, nyní je jí dobře. Podezření na tzv. Jerevanskou nemoc měla od svých dvou let, konečnou diagnózu lékaři stanovili až v roce 2000. Od té doby užívá pravidelně léky.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní proveden 26. 3. 2015 za přítomnosti tlumočníka z arménského jazyka. V průběhu pohovoru žalobkyně uvedla, že ve vlasti žila ve společné domácnosti s rodiči. Její nemoc se projevuje záchvaty bolesti na hrudníku a horečkami, není schopna se hýbat. Záchvaty trvají cca sedm až deset dnů, jedinou úlevou jsou léky proti bolesti. Mívá je zpravidla jednou za měsíc, na jaře a na podzim začátkem i koncem měsíce. Od roku 2000, kdy byla potvrzena její diagnóza, užívá lék „Colchitsin“. Je to jediný lék, který na toto onemocnění existuje. Jeho jediným účinkem je zmírnění průběhu záchvatu, ale jinak v podmínkách Arménie nepomáhá. Když dotyčná byla v ČR na konci roku 2014, a když přijela teď, tak při užívání tohoto léku nemá žádné potíže. V ČR dosud nikdy žádný záchvat bolesti neměla. Příčina onemocnění je genetická. Rodiče jí netrpěli, ale může se projevit i za několik generací. Postihuje zejména Armény a Židy, v Arménii jí trpí mnoho lidí různého věku. Zkoušela se přestěhovat v rámci Arménie, dokonce byla v roce 2001 Rusku, ale i tam měla záchvat, takže se po týdnu vrátila domů. V Arménii nikdy neměla problémy s dostupností lékařské péče, ale léky si musela sama hradit z vlastních prostředků. Lékaři jí doporučovali pobyt v sušším prostředí s nízkou nadmořskou výškou. Přestože je v ČR vlhké prostředí, které by mělo negativně ovlivňovat její svaly a klouby, tak tady nikdy žádný záchvat neměla. Konzultovala tuto skutečnost s lékařem po návratu do Arménie a ten jí řekl, že jejímu zdravotnímu stavu zřejmě vyhovuje zdejší nízká nadmořská výška. Zaměstnavatel o její nemoci věděl a vycházel jí vstříc, během záchvatů do práce nechodila, nebylo to fyzicky možné. Jedinou možností, jak se zbavit příznaků této nemoci, je změna prostředí, klimatu. Někomu trochu pomůže i změna rodinného stavu, ženám těhotenství, porod. Do ČR v březnu 2015 tedy odjela s tím, že zde zůstane a požádá o mezinárodní ochranu. Poprvé zde byla dva měsíce a neměla žádný záchvat. Po návratu do Arménie měla opět bolesti. Proto se rozhodla si co nejdříve vyřídit nějaké vízum, aby mohla rychle odjet zpět do ČR. Kdyby se snažila vyřídit nějaký druh dlouhodobějšího víza či povolení k pobytu, trvalo by to déle. Dále měla problémy s bývalým přítelem. Jejich vztah trval tři měsíce a v prosinci 2014 se s ním rozešla, on to neunesl. Když se v lednu 2015 vrátila zpět z ČR do Arménie, přijel pro ni na letiště a tam udělal scénu. I teď, po žadatelčině odjezdu z Arménie, obtěžuje členy její rodiny, aby dotyčnou přemluvili, aby se k němu vrátila. Snažila se to řešit na policii, ale podle zákonů nemůže policie nic dělat, dokud by jí fyzicky neublížil. Jinak ho mohou pouze napomenout, upozornit, aby žadatelku neobtěžoval. Bývalý přítel žadatelce o azyl posílal SMS zprávy, telefonoval jí, vyhrožoval jí i únosem. Obcházel i kolem jejich domu. Žadatelka asi tak jednou týdně kvůli němu volala na policii. Zavolali si ho na oddělení, kde mu domlouvali, aby to nedělal, ale nemohli ho trestně stíhat, protože k tomu neměli zákonný důvod. Rodiče ho nyní ignorují, nebaví se s ním. V případě návratu do vlasti se bojí bývalého přítele, neví, co od něj může čekat. Také nechce mít znovu záchvaty bolesti kvůli své nemoci.

Z žadatelkou předložených materiálů vyplývá, že v roce 1991 byla u jmenované diagnostikována familiární středomořská horečka a bylo jí doporučeno změnit bydliště, jelikož v podmínkách klimatu Arménie se projevují časté záchvaty nemoci. Uvedená diagnóza byla následně potvrzena v roce 2000. Lékařská zpráva z roku 2015 onemocnění potvrzuje a uvádí medikaci kolchicinem.

V odůvodnění rozhodnutí pak žalovaný konstatoval, že v případě žalobkyně neshledal při návratu do vlasti odůvodněný strach z pronásledování, z důvodů ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl se jí neuděluje. Správní orgán rozhodující ve věci tak na základě provedeného správního řízení shledal, že žadatelka o azyl nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Nesplňuje ani podmínky podle ust. § 13 zákona o azylu.

Dle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů.

Správní orgán uvedl, že v této souvislosti se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl i k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Uvedl, že z výpovědi žalobkyně v průběhu správního řízení však nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu i podle § 14 zákona o azylu. Žadatelka ve svých vyjádřeních sdělila, že z důvodu onemocnění familiární středomořskou horečkou, kterou trpí od dětství, jí byl doporučen pobyt v jiných klimatických podmínkách. Podněbí v Arménii jejímu onemocnění nesvědčí a vyvolává záchvaty nemoci. Žadatelka dále vysvětlila, že se jedná o genetické onemocnění a užívala lék Colchicin, který alespoň částečně zmírňuje projevy této nemoci. V Arménii pracovala jako prodavačka, se zaměstnavatelem byla domluvena, že v době záchvatu nemoci do práce nepřijde. O invalidní důchod nepožádala, protože by to pro ni nemělo žádné praktické dopady. Dále doplnila, že kromě užívání léku, který si přivezla z Arménie, se s uvedenou nemocí v ČR nijak neléčí, neměla zde dosud žádné problémy. Správní orgán tak dospěl k závěru, že žadatelce nic nebránilo ani nebrání v získání dlouhodobého víza či povolení k pobytu v ČR nebo jiné zemi, kde by klimatické podmínky vyhovovaly jejímu zdravotnímu stavu. K pobytu v ČR tedy může pro vyřešení své situace využít institutu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů. Tato skutečnost je jí dle jejího vyjádření známa, neboť o získání legálního pobytu v ČR uvažovala již před odjezdem z Arménie. Neučinila tak, protože nechtěla čekat na vyřízení dlouhodobého víza, chtěla z Arménie odjet co nejdříve. Správní orgán uvedl, že jmenovaná žalobkyně je dospělou, plně svéprávnou osobou s úplným socioekonomickým zázemím ve vlasti. V Arménii žijí její rodiče a sestry, v ČR má strýce. Nad rámec výše uvedeného správní orgán uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a jmenovaná se jeho udělení nijak výslovně nedomáhala a připomněl rovněž, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12, a kde by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. V případě žadatelky však na základě všeho výše uvedeného správní orgán takové skutečnosti neshledal.

Správní orgán neshledal, že byly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, dále pak uvedl, že současně posoudil žalovaný, zda žalobkyně nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, jak je mu uloženo v ust. § 28 zákona o azylu.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany vycházel především z žadatelčích výpovědí, jí doložených materiálů a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii. Konkrétně vycházel z informací MZV ČR, č. j. 98861/2015-LPTP ze dne 12. 6. 2015 a Infobanky ČTK „Země světa, Arménie“. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany.

Proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovila žalobkyně žádné námitky.

Žalobkyně předložila materiály, z nichž vyplývá, že v roce 1991 jí byla diagnostikována familiární středomořská horečka a byla jí doporučena změna bydliště, jelikož v podmínkách klimatu Arménie se projevují časté záchvaty nemoci. Uvedená diagnóza byla následně potvrzena v roce 2000. Lékařská zpráva z roku 2015 onemocnění potvrzuje a uvádí medikaci Kolchicinem. Lékařská vyšetření ve Zdravotnickém zařízení MV v Zastávce u Brna neprokázala žádná jiná onemocnění, praktickým lékařem pak byla ošetřena pro zánět na prstu pravé ruky.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nespĺňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalovaný uvedl, že žalobkyně neuvedla, a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadatelce hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti.

Správní orgán se dále zabýval otázkou, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.

Při interpretaci pojmu „nelidské či ponižující zacházení nebo trest“ se správní orgán opíral o judikaturu ESLP. Podle ní pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Aby bylo možno pokládat trest „za ponižující“ a aplikovat na něj čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, musí ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Ze skutečností, že v některé zemi panuje problematická situace v oblasti ochrany lidských, případně některých jejích aspektů, nelze rozhodně obecně vyvozovat, že veškerí obyvatelé v této zemi jsou státními orgány země pronásledováni ve smyslu zákona o azylu či mezinárodních právních předpisů z oblasti uprchlictví.

Dle správního orgánu lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně po návratu do vlasti hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí, či může nastat jediné v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žalobkyně ve svých vyjádřeních v případě návratu do vlasti vyjádřila obavu z opětovných projevů svého onemocnění a bývalého přítele.

Žalovaný uvedl, že dotyčná má možnost, jak již sdělil výše, vyřídit si povolení k pobytu, ať už v ČR či jiné zemi, kde jsou klimatické podmínky příznivé k jejímu genetickému onemocnění. Doba čekání na posouzení žádosti o udělení povolení k pobytu či dlouhodobého víza není vzhledem k situaci žadatelky nějak zjevně nepřiměřená a pro jmenovanou život ohrožující, jelikož projevy nemoc ji v Arménii provází od dětství. V případě obtěžování bývalým přítelem sama žalobkyně potvrdila, že policie na její žádosti reagovala, přítele předvolávala a udělovala mu napomenutí. Taková skutečnost rovněž nedokládá důvodnost jejích obav z hrozby nebezpečí. Správní orgán tak nemůže dospět k závěru, že by její současný návrat do vlasti měl vyvolat hrozbu skutečného nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když tomu tak nebylo ani před jejím odjezdem. Informace MZV ČR ze dne 12. 6. 2015 uvádí, že vážnou újmu nemůže žadatelka v případě návratu do vlasti utrpět ani z důvodu samotného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. K neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu je přístupováno stejně jako k jiným osobám navrátilivším se ze zahraničí. Tito lidé nejsou pronásledováni, výjimkou mohou být aktivní politici, kteří jsou, pokud je jejich žádost neúspěšná a informace se stane veřejnou, terčem pozornosti sdělovacích prostředků, což však rozhodně není případ žalobkyně. Informace MZV ČR dále uvádí, že neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí žádné nebezpečí.

K žalobě se žalovaný písemně vyjádřil, když ve vyjádření uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpověď žalobkyně a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky jako správního orgánu, který postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobkyně nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi,

kteřé žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo nebezpečí vážné újmy dle ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu ze strany jejího bývalého přítele, či že by nemoc, kterou trpí již od dětství, představovala důvod hodný zvláštního zřetele dle ust. § 14 zákona o azylu a měl jí být udělen humanitární azyl. Ve vztahu k posouzení situace žalobkyně z hlediska ust. § 14a zákona o azylu žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Žalobkyně jako jeden z důvodů, pro který žádá mezinárodní ochranu, uvedla, že se v případě návratu obává reakce a msty ze strany svého bývalého přítele, který jí po rozchodu iniciovaným žalobkyní obtěžoval, čekal na ni na letišti při jejím návratu z ČR v lednu 2015, kde jí udělal scénu, nadále obtěžuje její rodinu v Arménii, aby žalobkyni přemluvili, aby se k němu vrátila. Žalovaný v této souvislosti setrvává na závěru, který je podrobně popsán v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a to tedy, že neshledal, že by žalobkyni v případě jejího návratu do Arménie hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy ze strany jejího bývalého přítele. Problémy, které žalobkyně popisuje, zůstaly u verbálních projevů, přítel jí fyzicky neublížil, ani se o to nepokusil. Skutečnost, že v trestním zákoníku Arménie není obsažena skutková podstata trestného činu nebezpečného pronásledování, nelze podřadit pod důvody k udělení mezinárodní ochrany, toto jednání není považováno za trestný čin ani ve všech zemích EU. Žalovaný nepopírá, že pronásledování ze strany soukromých osob lze považovat za azylově relevantní, ale pouze v případě, že státní orgány (veřejná moc ovládající dané území) v zemi původu nejsou schopny či ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním, to však v případě žalobkyně nelze konstatovat. Žalobkyně se na policii v Arménii obrátila, ta ji nijak neodmítla, naopak bývalého přítele „předvolala a domlouvala mu, situaci se tedy snažila řešit, ale vzhledem k absenci již zmiňované skutkové podstaty tzv. stalkingu v trestním zákoníku a taktéž z důvodu, že jiného trestného činu se nedopustil, nemohla ho trestně stíhat. Žalobkyně uvedla, že bývalý přítel v současnosti obtěžuje její rodinu, avšak dodala, že její rodiče ho ignorují, nebaví se s ním a vyhýbají se mu, žádné fyzické ataky z jeho strany vůči nim žalobkyně nezmínila. Stejnou „obranu“ může použít v případě návratu i žalobkyně. Míru obtěžování bývalého přítele směrem k žalobkyni správní orgán neshledal za ohrožující skutečným nebezpečím mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení (ze strany bývalého přítele) dle ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Nadto žalovaný upozorňuje na možnost vnitřního přesídlení žalobkyně do jiné oblasti Arménie, např. do Jerevanu, kde žijí sestry žalobkyně. Sama se v průběhu správního řízení nezmínila o žádných skutkových překážkách, které by jí v tomto bránily.

Ohledně námitky k neudělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu vzhledem ke zdravotním problémům žalobkyně a její obavy ze zhoršení těchto obtíží po návratu do Arménie, jež dle názoru žalobkyně představují důvod hodný zvláštního zřetele, žalovaný podotýká, že humanitární azyl ze své povahy je výjimečný institut, jež se uděluje například osobám těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory jako dobrodiní státu, nikoli jako právo na přiznání azylu a „*ve správním řízení se lze domáhat pouze ochrany práv, nikoli něčeho, co právem není, byť zákon umožňoval správnímu orgánu rozhodnutí o tom vydat*“. Je pak výhradně na volné úvaze (v mezích diskrečního oprávnění) správního orgánu při jeho udělení, příslušný soud pak přezkoumává udělení humanitárního azylu pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Nejprve musí žalovaný podotknout, že ve věci žalobkyně se podrobně zabýval její zdravotní situací i

ve vztahu k udělení humanitárního azylu. Nicméně trvá na závěru, že zdravotní problémy žalobkyně nepředstavují důvod hodný zvláštního zřetele, na něž by se vztahovalo udělení požadovaného humanitárního azylu. Choroba, kterou jmenovaná trpí již od útlého dětského věku - familiární středomořská horečka, představuje jistě onemocnění závažné, geneticky podmíněné, kterým bude žalobkyně pravděpodobně postižena doživotně, nicméně sama v pohovoru ke své žádosti uvedla, že v Arménii přístup ke zdravotní péči měla, pravidelně na vyšetření docházela a od roku 2000, kdy jí byla tato nemoc oficiálně diagnostikována, užívá lék „Colchitsin“ na zmírnění příznaků nemoci (záchvatů), jediný lék, který se v souvislosti s tímto onemocněním užívá. Lékařem v Arménii jí byla doporučena změna podnebí a pobytu v jiné nadmořské výšce, což vyzkoušela při své první návštěvě v ČR, kdy se jí během dvou měsíců ani jeden záchvat neobjevil. Žalovaný nezpochybňuje zdravotní problémy žalobkyně, dle jeho názoru se však nejedná o takové problémy, pro které by jí nemohla být poskytnuta zdravotní péče v zemi původu, naopak zdravotní péči v zemi původu již před odjezdem do ČR využívala dlouhá léta, de facto od dětství, kdy se začala se svou nemocí léčit a netrpí ani tak závažnými zdravotními obtížemi, kvůli nimž by se do Arménie nemohla vrátit. Žalovaný shrnul, že odpovídající péče jí byla poskytnuta v zemi původu a žalobkyně nevyžaduje zdravotní péči takového druhu, jejíž výkon by byl navíc spojen s územím ČR. Jmenované nic nebránilo, ani v současné době nebrání, aby si vyřídila pobytové oprávnění v ČR podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, když na její zdravotní obtíže zdejší podnebí působí příznivě. Samotný fakt, že zdravotnictví v ČR je na jiné úrovni než v Arménii, nelze podřadit pod důvod hodný zvláštního zřetele. K tvrzení žalobkyně, že v Arménii si musí léky platit, žalovaný pouze podotknul, že zdravotní péče v ČR není zcela zdarma a velká část léčiv i na lékařský předpis je hrazena se spoluúčastí pacienta.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 1. 6. 2016. U tohoto jednání žalobkyně uvedla, že do ČR přijela poprvé v listopadu 2014 na návštěvu příbuzných, se kterými chtěla strávit vánoční svátky a Nový rok. V ČR se cítila po zdravotní stránce dobře, žádný atak choroby u ní v této době nenastal. Krátce po návratu do Arménie však opět dostala záchvat, takže již věděla, že na území Arménie se příznaky nemoci budou dále projevovat. V Arménii jí stačilo, aby měla např. chřipku nebo byla nachlazená a už se u ní projevil záchvat. Ke své nemoci pak uvedla, že v Arménii byly ataky nemoci tak 1x za měsíc nebo 1x za dva měsíce a trvaly v průměru 1 až 2 týdny. V době záchvatu byla nucena zůstat na lůžku, velký problém jí činil jakýkoliv pohyb, měla značně ztížené dýchání a velké obtíže jí činilo dojít i na WC. Pokud se záchvat opakoval, např. 1x za měsíc a trval až 2 týdny, v podstatě polovinu měsíce byla žalobkyně neschopna pohybu. Při záchvatech mívá i vysoké horečky, které se někdy nepodaří ani za pomoci léků srazit. Dále uvedla, že už když jí bylo asi 15 let, jejím rodičům bylo doporučeno právě s ohledem na její chorobu, aby změnila prostředí. Rodiče jí tehdy poslali k tetě do Ruska, nicméně tato změna prostředí jí nepomohla, neboť i v Rusku mívala velmi často záchvaty. To, že je v ČR nemá, si vysvětluje tím, že je tu zřejmě pro ni vhodné klimatické podnebí. Dále pak na dotaz, proč pobytovou situaci v ČR neřešila na základě zákona o pobytu cizinců na území ČR, sdělila, že nezná české zákony, a ani tedy nevěděla, že může řešit situaci na základě jiného zákona. Svou situaci potřebovala řešit rychle vzhledem k pronásledování mužem, o kterém hovořila ve správním řízení i v žalobě, a proto se rozhodla rychle odjet do ČR a požádat o mezinárodní ochranu. Její rychlý odjezd do ČR byl odůvodněn i sdělením jejího ošetřujícího lékaře v Arménii, že léky, které

užívá, bude muset zřejmě užívat do konce života, nicméně pokud by se našlo vhodné klimatické prostředí, je možné, že by mohla přestat léky třeba užívat.

K pronásledování ze strany cizího muže uvedla, že v době, kdy byla na návštěvě v ČR u svých příbuzných, se přes internet seznámila s jedním mužem z Arménie a začali spolu přes internet komunikovat. V důsledku uvedené komunikace se mezi nimi počal rozvíjet vztah. Během pobytu v ČR, když s přítelem komunikovala, však zjistila, že ona vyznává naprosto jiné životní hodnoty, a že mají s přítelem jiné názory na život, a proto mu sdělila, že s ním již v žádném vztahu pokračovat nemíní. Přítel se však o jejím návratu do Arménie z ČR dozvěděl a přijel ji čekat na letiště. Na letiště pro žalobkyni však přijel i její otec s jejími bratry. Přítel žalobkyně byl však pod vlivem alkoholu, trval na letišti na tom, že s žalobkyní musí hovořit, a když to žalobkyně nechtěla, došlo mezi ním a příbuznými žalobkyně ke strkanici. Od té doby ji začal přítel obtěžovat sms zprávami nebo telefonáty, a také se domáhal vstupu do bytu rodičů žalobkyně, se kterými žila. Mnohokrát, i v naprosto nevhodnou dobu, přišel do bytu. Protože se žalobkyně se svou rodinou dozvěděla, že uvedený muž byl za fyzické násilí odsouzen v dřívější době, žalobkyně se obrátila na místní policii v Arménii. Policisté jí řekli, že s ním nic dělat nemohou, nicméně si přítele žalobkyně i žalobkyni předvolali na policejní stanici, kde žalobkyně opět před policisty zopakovala, že s ním žádný kontakt již udržovat nechce a přítel před policisty sdělil, že to pochopil, a že ji již nebude obtěžovat. Nicméně hned poté, co vyšli z policejní stanice, jí začal opět vyhrožovat a řekl, že dosáhne svého. K fyzickému násilí vůči osobě žalobkyně z jeho strany nikdy nedošlo. Když pak odjela do ČR, tak se na ni hned nekontaktoval, až v září 2015, kdy jí sdělil, že ví, že v ČR ji nenechají, že zná zákony této země, a že se bude muset vrátit do Arménie a on, že svého dosáhne. Od té doby se takovéto vyhrožování stalo ještě několikrát. Pokud jde o rodinu žalobkyně, od té doby, kdy odjela do ČR, se na ni již nekontaktoval. V Arménii slovní napadání ze strany přítele žalobkyně vůči žalobkyni bylo v období od ledna do března 2015, kdy v Arménii žila. Pokud jde o slovní napadání, jeho obsah byl takový, že uvedený muž žalobkyni vyhrožoval, že ji unese, že ji rodina neubrání, i kdy na druhou stranu uváděl, že už nemá zájem se s ní oženit. Pokud jde o uvedeného muže, je to svobodný muž, ve věku kolem 30 let, bydlí na vesnici, která se nachází v blízkosti města, kde žila s rodiči žalobkyně.

Žalobkyně pak uvedla, že neslyšela, že by se její přítel stejným způsobem choval k nějaké jiné ženě, on sám však žalobkyni řekl, že měl v dřívější době vztah s nějakou ženou, tomu vztahu bránili její rodiče a nakonec ženu odvezli z Arménie. Když si to žalobkyně dávala „dohromady“, přemýšlela o tom, jestli se k ní nechoval stejným způsobem jako k žalobkyni.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Žalobkyně v žádosti o mezinárodní ochranu, v pohovoru, který s ní byl k žádosti proveden i následně ve správní žalobě uváděla shodně dvě skutečnosti, pro které by jí dle jejího názoru měla být udělena mezinárodní ochrana v České republice podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Jedná se jednak o tu skutečnost, že dle žalobkyně má tato obavu ze svého návratu na Ukrajinu, a to proto, že její bývalý přítel ji slovně vyhrožuje a dle jejího názoru jsou proto důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu a dále s ohledem na její zdravotní stav, a to středomořskou horečku, kterou trpí od útlého dětského věku, a kdy klimatické prostředí v ČR, na rozdíl od Arménii ji vyhovuje s tím, že si již zkusila, že na území ČR ataky této nemoci nemá, kdežto v Arménii ataky choroby mívá pravidelně a se značnou intenzitou, takže by jí z tohoto důvodu měl být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.

Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje dle § 14a odst. 2 písm. b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu.

Žalobkyně měla za to, že v jejím případě jsou splněny podmínky ust. § 14 odst. 1 a 2 písm. b), neboť v případě návratu na Ukrajinu se obává mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ze strany jejího bývalého přítele.

Po provedeném dokazování správním spisem, ale i výpovědí samotné žalobkyně u soudního jednání, soud však k tomuto názoru nedospěl.

K žalobní námitce týkající se toho, že dle žalobkyně by jí měla být udělena mezinárodní ochrana dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu soud uvádí, že pokud jde o tzv. „přítele“ žalobkyně, samotná žalobkyně uvedla v podstatě tu skutečnost, že onen muž žádný její přítel nebyl, neboť se s ním seznámila prostřednictvím komunikace přes internet v době, kdy přijela na návštěvu příbuzných koncem roku 2014 do České republiky. Uvedla, že v době pobytu v České republice s tímto mužem komunikovala přes internet, za chvíli však zjistila, že by si nerozuměli, že mají jiné názory na život a vyznávají jiné hodnoty a tuto skutečnost mu sdělila s tím, že s ním žádný bližší vztah navázat nechce. V době od listopadu 2014, kdy pobývala u příbuzných na území České republiky do doby návratu do Arménie v lednu 2015, z toho, co vyplynulo ze samotného sdělení žalobkyně, uvedeného muže nikdy na vlastní oči neviděla, neboť s ním komunikovala pouze přes internet. Je tedy zvláštní, že uvedený muž dle žalobkyně ji čekal na letišti při návratu do Arménie, dožadoval se, aby s ním mohl o samotě pohovořit, což si žalobkyně nepřála, a proto došlo mezi ním a jejími příbuznými, a to otcem a bratry, kteří pro ni přijeli na letiště, ke strkanici. Mezi žalobkyní a uvedeným mužem na letišti žádná strkanice nebyla, nijak ji fyzicky neublížil a žalobkyně odjela se svými příbuznými domů. Zde soud uvádí, že dle jeho názoru se o příletu žalobkyně do Arménie uvedený muž mohl dozvědět pouze od samotné žalobkyně, případně od jejích příbuzných, takže je s podivem, že žalobkyně ho na letišti neočekávala a nechtěla s ním hovořit. Dále pak uvedla, že jí její „bývalý“ přítel slovně obtěžoval prostřednictvím telefonátů a sms zpráv v době jejího pobytu na Ukrajině od ledna do března 2015, než odjela zpět do České republiky. Řekla také,

že se snažil ji navštívit v bytě jejích rodičů, kde s nimi žila, a to obvykle v nevhodnou dobu. Pokud jde o slovní napadání a výhrůžky, mělo jít o to, že uvedený muž chtěl s žalobkyní mít kontakt, vyhrožoval jí i tím, že ji např. unese, i když sdělil, že by si ji za ženu vzít již nechtěl. Žalobkyně uvedla, že ani v jednom případě nedošlo k tomu, že by ji fyzicky napadl, anebo že by po návratu žalobkyně z České republiky do Arménie fyzicky napadl někoho z její rodiny. Dále pak uvedla, že když odjela do České republiky, také se na ni v několika případech nakontaktoval prostřednictvím sms zpráv s tím, že ji sděloval, že se jí nikdy nevzdá, že bude muset stejně z České republiky odjet zpět do Arménie, neboť zná zákony této země a v České republice ji nenechají. Ke svým příbuzným pak uvedla, že nyní, v době, kdy je žalobkyně v České republice, rodiče žalobkyně uvedeného muže zcela ignorují a k žádným konfliktům mezi nimi nedochází.

Za dané situace má soud za to, že v žádném případě nemohly být naplněny podmínky ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, z toho, co žalobkyně sama uvedla, nevyplývá, že by žalobkyni hrozilo ze strany jejího „bývalého přítele“ při návratu na Ukrajinu mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, neboť bylo prokázáno, že „bývalý přítel“ žalobkyni nikdy fyzicky nenapadl, fyzicky nenapadal ani příslušníky její rodiny, kromě jedné strkanice při příletu žalobkyně z ČR do Arménie, navíc pak z toho co sama uvedla, vyplynulo, že i když se snažil dříve docházet i do bytu rodičů žalobkyně za žalobkyní, nyní, co v tomto bytě nežije, v podstatě o žádné obtěžování její rodiny se nemůže jednat, nic jim nedělá, oni ho ignorují.

To, co bylo prezentováno jako útoky na osobu žalobkyně, rozhodně nemůže mít charakter mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení.

Žalobkyně navíc se obrátila na policii v místě bydliště, ta jí pomoc neodmítla, uvedeného muže si předvolala společně s žalobkyní, domluvila mu, aby se takto nechoval, takže žalobkyně ví, že pokud by v budoucnu snad došlo k nějakému nežádoucímu kontaktu uvedeného muže s žalobkyní, má možnost obrátit se na policii v Arménii, která by jí zajisté poskytla ochranu a pomoc v případě, že by došlo k nějakému fyzickému útoku na osobu žalobkyně nebo její rodiny, neboť v takovém případě by se již jednalo o podezření z trestného činu i dle zákonů platných v Arménii.

Pokud pak jde o další žalobní námitku, kdy žalobkyně si myslí, že by jí měl být udělen azyl dle § 14 zákona o azylu, tedy humanitární azyl v důsledku její choroby, a to familiární středomořské horečky, a to proto, že klimatické podnebí v ČR jí vyhovuje mnohem lépe než v Arménii a na území ČR ataky této choroby, která je nevyléčitelná, nemá, kdežto v Arménii se jí pravidelně opakují, soud uvádí:

S žalovaným souhlasí v tom, že žalobkyni byla pravidelně poskytována lékařská péče a pomoc v Arménii, kvůli své nemoci žalobkyně užívá lék Kolchicin, který má zmírňovat negativní projevy této nemoci, který je jí předepisován v Arménii, takže v zemi původu žalobkyni rozhodně zdravotní péče, pokud jde o její chorobu, poskytována byla. Institut humanitárního azylu je zcela výjimečný institut, který se poskytuje pouze ve výjimečných situacích, např. velmi těžce postiženým osobám, osobám těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblasti, které jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory.

Soud se ztotožňuje s žalovaným, že je skutečností, že nemoc žalobkyně je nemocí závažnou, není to však choroba, která by jí bezprostředně ohrožovala život a nemohla být nebo nebyla léčena v Arménii, když žalobkyně je na tuto svou chorobu již určitým způsobem adaptována, neboť ji postihla v dětském věku a má ji tedy řadu let.

Pokud žalobkyně má za to, že s ohledem na svou chorobu, kdy jí výrazně lépe vyhovuje klimatické podnebí v České republice než v Arménii, a proto by zde chtěla žít, musí i dle názoru soudu vyřídit si své pobytové oprávnění na území České republiky podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, i když podmínky k získání pobytového oprávnění podle zákona o pobytu cizinců jsou jiné a vyřízení pobytového oprávnění zdlouhavější než dle zákona o azylu.

Její nemoc jí však neohrožuje na životě, takže ani delší čas k vyřízení pobytu zde nehraje zásadní roli.

Žalobkyně však podmínky zákona o azylu jak soud shora uvedl, nesplňuje, rozhodnutí žalovaného bylo vydáno tak, že byl náležitě zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti a věc byla také správně právně posouzena, a proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, náklady řízení jí proto nenáleží, pokud jde o žalovaného, tomu nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. června 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová